

Full diocesà

12 de juny del 2022

p5 —Restaurades les pintures de la parròquia de Sant Pere de Sora

p6 i p7 —Reflexió sobre la vida contemplativa en ocasió de la jornada «Pro orantibus»

CORPUS 2022

Fes un donatiu a Càritas Diocesana de Vic o a la teva Càritas parroquial:

ES44 0182 3507 4802 0801 2886

CODI BIZUM: 02641

Càritas
Diocesana de Vic

www.caritasdiocesnavic.cat

«Déu dona esperança, i l'esperança no pot defraudar ningú»

Santíssima Trinitat / Cicle C

Lectura del llibre dels Proverbi

Això diu la Saviesa de Déu: «De molt abans de començar les seves obres el Senyor m'infantà com a primícia de tot el que ha fet. He estat configurada des de sempre, des del començament, abans que la terra existís. No hi havia encara els oceans, no existien les fonts d'on brollen les aigües, i jo havia nascut. He nascut abans que les muntanyes, abans que fossin plantades les altures; encara no havia fet la terra ni els llacs, ni la massa terrosa dels continents; quan ell instal·lava la volta del cel, jo hi era; quan traçava el cercle de l'horitzó sobre els oceans, quan fixava allà dalt el cobricel dels núvols, quan contenia les fonts de l'oceà, quan posava límits al mar que no desobeeix les seves ordres, quan construïa els fonaments de la terra, jo era al seu costat com un deixeble preferit, feia les seves delícies cada dia, jugava contínuament a la seva presència, jugava per tota la terra, i compartia amb els homes les meves delícies.»

(8,22-31)

Salm responsorial

Senyor, sobirà nostre, que n'és de gloriós el vostre nom per tota la terra!

[8]

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. Encara més: fins enmig de les proves trobem motiu de satisfacció, perquè sabem que les proves ens fan constants en el sofriment, la constància obté l'aprovació de Déu, l'aprovació de Déu dona esperança, i l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor.

(5,1-5)

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Encara tinc moltes coses per dir-vos, però ara seria per a vos-

altres una càrrega massa pesada. Quan vindrà el Defensor, l'Esperit de veritat, us guiarà cap al coneixement de la veritat sencera, perquè ell no parlarà pel seu compte: dirà tot el que sentirà dir i us anunciarà l'esdevenidor. Ell em donarà glòria, perquè tot allò que anunciarà ho haurà rebut d'allò que és meu. Tot el que és del Pare és meu; per això dic que tot allò que us anunciarà, ho rep d'allò que és meu.»

(16,12-15)

«Jo era al seu costat com un deixeble preferit, feia les seves delícies cada dia, jugava contínuament a la seva presència, jugava per tota la terra, i compartia amb els homes les meves delícies»

Déu u i tri

Carles Riera i Fonts, pvre.

Pare, Fill i Esperit, el misteri fontal cristià. Una comunitat divina que ens crida a comunió, a un constant intercanvi d'amistat entre els éssers humans. Talment Déu-Pare que es comunica a través de la creació, Déu-Fill —Senyor i saviesa de la veritat divina— que ens visita corporalment, i Déu-Esperit que és l'amor vessat en el cor del creient.

El Pare és infinitud de misteri i de comprensió. El Fill, Jesús, és el Vivent, la Vida mateixa, aquell sobre el qual reposa el nostre pensament quan, creient i desitjant adherir-nos a la seva resurrecció, participem ja a l'avançada del Regne promès. El Defensor, l'Esperit Sant, guia els deixebles vers el coneixement de la veritat completa, o sigui la vida eterna.

Per l'Esperit, el Fill de Déu i la naturalesa humana de Jesús són u. En el breu passatge de l'evangeli d'avui, de Joan, hi descobrim, per boca de Jesús, al·lusions a la memòria (l'Esperit «dirà tot el que sentirà a dir») i a l'esperança («us anunciarà l'esdevenidor»). Tenim molt a aprendre a l'escola de l'Esperit Sant, en la qual el Paràclit ens fa de mestre: ens recorda el passat i ens anuncia el futur. Ens ensenya a discernir, amb la ment i amb el cor, el què i el com de cada segment de realitat, a anar interpretant la Paraula de Déu en el moment present de la nostra bella història, a recórrer el camí que faci possible una resposta plena als nostres interrogants.

El Déu u i tri és bellesa i bondat. Una bondat que ens duu a examinar els nostres pensaments i els nostres actes. Talment les dues grans experiències de l'home kantia que obren a la transcendència: «El cel estrellat sobre meu i la llei moral dintre meu.» El Deu trinitari crea, pensa i estima.

La imatge

El Misteri de Déu, que no és desbullar allò d'un sol Déu, però Tres Persones. A un Déu que hem contemplat donant-se no li escau com una capsula tancada, hermètica, sinó una Déu de vida. D'ell hem rebut l'existència, d'ell hem rebut el coneixement, d'ell hem rebut la salvació, d'ell esperem la vida eterna. Adonem-nos, agraïts, de tot allò que rebem i esperem.

La Santíssima Trinitat (1503-08).
Jean Bourdichon

Agenda

Lit. hores: Setmana III

13 dilluns

—Sant Antoni de Pàdua, framenor
—Sant Gerard, monjo
1R 21,1-16/Salm 5/Mt 5,38-42

14 dimarts

—Sant Eliseu, profeta
—Santa Elisenda, verge
1R 21,17-29/Salm 50/Mt 5,43-48

15 dimecres

—Santa Maria-Micaela del Santíssim Sagrament
2R 2,1.6-14/Salm 30/Mt 6,1-6.16-18

16 dijous

—Sant Ferriol, prev. mr.
—Sant Quirze, nen, i Julita, la seva mare, mrs.
Sir 48,1-15/Salm 96/Mt 6,7-15

17 divendres

—Sts. Manuel, Sabel i Ismael, mrs.
2R 11,1-4.9-18.20/Salm 131/Mt 6,19-23

18 dissabte

—Sts. Marc i Marcel·lià, germans mrs.
2Cr 24,17-25/Salm 88/Mt 6,24-34

19 El Cos i la Sang de Crist / Cicle C

Postulació del Dia de la Caritat.
Gn 14,18-20/Salm 109/1C 11,23-26/Lc 9,11b-17

El ple de la Delegació de Catequesi prepara el nou curs

Delegació de Catequesi

El dissabte 14 de maig es va reunir el ple de la Delegació de Catequesi, que presidí el bisbe Romà al santuari de la Salut de Viladordis i que comptà amb la presència de dotze dels setze representants dels diversos arxiprestats.

Es va fer la valoració del curs i de la Jornada Diocesana d'enguany i es començà a programar el pròxim curs.

Un dels temes centrals va ser com anar introduint el nou projecte i materials del Secretariat Interdiocesà de Catequesi que es van presentar en la Jornada Diocesana d'enguany.

La pròxima fita seran les Jornades Interdiocesanes de responsables de catequesi que tindran lloc a Barcelona el dies 1 i 2 de juliol.

Visita de la cúria de Sant Feliu

Redacció

El passat 20 de maig els treballadors de la cúria de Sant Feliu de Llobregat van visitar Vic.

El bisbe Romà i la cúria van acollir el grup de Sant Feliu amb un caliu molt familiar i proper. Es van visitar les dependències, oficines i despatxos del palau episcopal, amb la possibilitat d'intercanviar impressions entre els treballadors dels departaments homòlegs. Posteriorment, una visita guiada a la catedral de Sant Pere, incloent-hi el campanar romànic, va permetre d'apreciar el valor artístic del temple i de les pintures de Sert que li confereixen una personalitat pròpia.

Com a colofó, la visita al Museu Episcopal va oferir un bon tast del nombrós patrimoni artístic, tant en pintura com en escultura, fons arqueològic, teixits, etc. que alberga aquest edifici.

El dinar de germanor ofert pels amfitrions va donar l'oca-

sió d'acabar de compartir la vida, les inquietuds i les joies del treball desenvolupat quotidianament al cor de la diòcesi i al costat del bisbe.

Restaurades les pintures de l'església parroquial de Sant Pere de Sora

Josep Comas (Josep de Sora)

El dissabte 28 de maig va ser inaugurada la restauració de les pintures de l'interior de l'església parroquial de Sant Pere de Sora, obra que es duagué a terme durant l'any 2019 i fins a l'abril del 2020 gràcies a l'ajut de la Diputació de Barcelona.

Sota la presidència de les autoritats municipals, l'alcaldesa Janna Locher, el rector de la parròquia, Mn. Jean-Pierre Citinga, els autors de la restauració, Mireia Farrerons i Francesc Torneró, i un nombrós públic. Al final de l'acte Mn. Josep Castanyé, rector jubilat de Rupit i Cantonigròs, en nom de l'arxiprest, va pronunciar unes paraules d'agraïment a tots aquells que d'una manera o altra han col·laborat a la realització de l'obra.

Durant l'acte es va fer una presentació amb imatges d'abans i després de l'actuació, del què i del com dels treballs, i es mostrà directament el resultat de l'obra dins mateix de l'església, visita que es conclougué amb uns cants a càrrec de la jove soprano Clàudia Andreu. Finalment, organitzat per la junta parroquial, es va fer un vermut popular a la plaça del davant de l'església, sota l'ombra d'uns arbres que donen vivor a l'indret.

Allí la conversa va prendre el relleu als actes esmentats. Amb la copa de cava a la mà, saludant i conversant amb

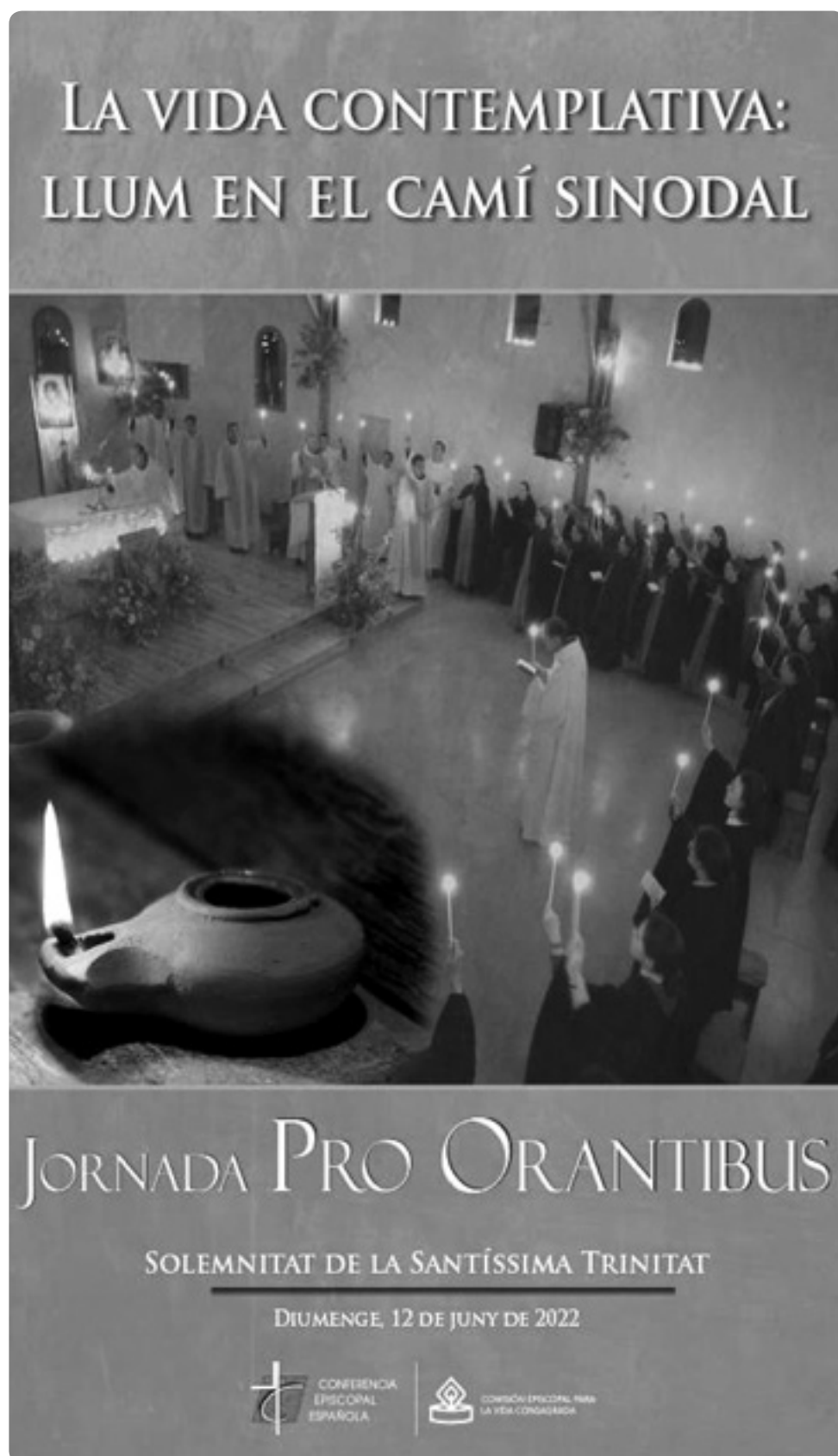
companys i amics que ens veiem molt de tant en tant, fent coneixença amb algun fins ara desconegut, fou un bonic final de la trobada, amb la constatació i satisfacció de deixar l'església de Sora en un perfecte «estat de revista», esperem que durador.

També l'exterior i la teulada de l'església han estat arregats, i adobats els desperfectes que engeguen la cadena de factors que condueixen al deteriorament de tot plegat, per degoters, taques i estovament de materials.

La vida contemplativa: llànties en el camí sinodal

P. Jordi Castanyer, OSB, delegat de Vida Consagrada del bisbat de Solsona

Aquest és el lema d'enguany per a la Jornada anomenada Pro Orantibus que celebrem avui, solemnitat de la santíssima Trinitat, en record de les comunitats contemplatives. Un lema que té ben present el sínode —organisme consultiu format per bisbes d'arreu del món perquè assessorin el Papa en afers eclesials d'abast mundial— que el Sant Pare va convocar l'octubre del 2021 i que es conclourà l'octubre de l'any vinent. La particularitat d'aquest sínode, que ja és el setzè, és doble. D'una banda, la temàtica, que gira entorn del fet mateix de la sinodalitat, és a dir, del fet que l'Església és poble, poble de Déu, en el qual tots els cristians, amb una mateixa dignitat, som corresponsables en la missió evangelitzadora; aquest, doncs, és el tema: «Per una Església sinodal: comunió, participació i missió». D'altra banda, el fet que, a diferència de sínodes anteriors, Francesc disposés que en la preparació d'aquest poguessin intervenir-hi tots els batejats: homes i dones, joves i adults, laics, religiosos, preveres... En aquest moment, pel que fa a Solsona, estem a punt de concloure la fase diocesana, amb una participació d'un miler llarg de cristians del nostre bisbat, entre ells també alguns membres de les comunitats religioses i, més concretament, de comunitats contemplatives.

En efecte, entre les comunitats religioses, la majoria tenen una missió apostòlica al servei dels malalts, dels ancians, de l'ensenyament, dels marginats, etc.

Estimem les comunitats de vida contemplativa!

Als nostres bisbats tenim comunitats contemplatives la vida de les quals és dedicada, en la solitud i el silenci, a la pregària, a l'adoració, a la vida fraterna, al treball domèstic i a un treball remunerat, a l'acolliment. A Solsona són quatre: les Adoratius de Berga, les Carmelites de l'Antiga Observança de Tàrraga, les Carmelites Descalces de Mollerussa i els Benedictins del Miracle. A Vic, són les Carmelites de Vic, les Carmelites de Jorba, les Adoratius (o Sagramentàries) de Vic i les Caputxines de Manresa. És a aquestes comunitats que està particularment dedicada aquesta jornada Pro Orantibus.

Cal que estimem aquestes comunitats. La seva presència, el seu testimoniatge de pregària i de fraternitat, ni que sigui en un cert anonimat, retirades de la vida eclesial i social més activa, són sens dubte ferment de vida cristiana per a tots. I és que en certa manera ens recorden permanentment que la vida de cadascun de nosaltres, com a batejats i deixebles de Jesús, i a imitació d'ell, és també cridada a viure a fons la dimensió orant i fraterna. Cal tenir ben present, tots i també elles mateixes, que aquestes comunitats viuen retirades però no pas allunyades, i menys evadides, del món, una mica com el qui per tal de veure un quadre, el món, en la seva globalitat, se n'enretira un xic. No és per evadir-se'n ni per haver-hi fracassat que una noia o un noi cristians renunciïn a viure enmig del món, a la primera línia d'evangelització; ben al contrari, atrets fortament per Jesús, llum del món, i d'acord amb el propi tarannà, se senten cridats a viure exclusivament dedicats —en

diem consagrats— a un dels trets de la identitat de Jesús mateix, que sovint sent la necessitat d'apartar-se per pregar, per ocupar-se de les coses del Pare, per sentir la unió amb ell i intercedir pels deixebles, pel món (cf. Mc 1,35; 6,46; Lc 2,49; 5,16; 6,12; Jn 17,9-26). I és que els membres d'aquestes comunitats procuren contemplar Déu fent-se ressò dels sofriments i de les esperances del món i, igualment, contemplar el món amb la mirada de Déu. Preguem, avui i sempre, per elles, perquè amb les modificacions i adaptacions que calgui, d'acord amb les orientacions i disposicions del magisteri, es mantinguin fidels al seu carisma i perquè siguin beneïdes amb noves vocacions. L'Església en té necessitat, com en té igualment de tota mena de testimonis, laics i religiosos, matrimonis i preveres segons la multitud de carismes que, al servei els uns dels altres, formem un sol cos.

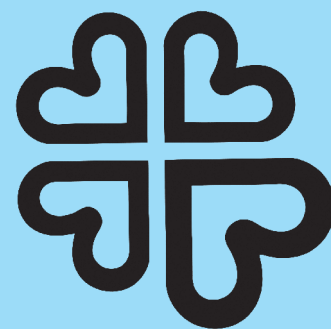
Sí, comunitats contemplatives, sou llànties en el camí sinodal, tal com afirma el lema de la vostra jornada d'enguany. Amb la pregària i el testimoniatge. És conegut de tothom que els darrers anys heu experimentat aquella minva de vocacions i, d'altra banda, aquell ascens de la mitjana d'edat que també són evidents en el clergat i en tants altres sectors eclesials. Però més que mai l'Església, i molt concretament les comunitats cristianes i els pobles i les parròquies del vostre entorn, necessitem i agraïm la vostra fidelitat, la vostra serenitat, la vostra confiança en el Senyor, llum de les nacions, que fa camí amb vosaltres. I que amb la claror de la seva mirada, reflectida en la vostra vida, amagada i present alhora, fa camí amb tot el seu poble, el poble de Déu.

El llibre

Som el que donem. Som amor.

Dia de la Caritat, Corpus Christi

Diumenge vinent, dia 19, solemnitat de Corpus, l'Església celebra el Dia de la Caritat, amb una col·lecta dedicada a Càritas.

El lema d'enguany és «Som el que donem. Som amor». Construïm una Església que somia. Som una comunitat responsable, compromesa, que s'atreveix a somiar amb totes les conseqüències. Comunitat que no es queda al món dels desitjos, sinó que decideix portar els seus somnis al terreny de la vida; que no somia per fugir de la realitat, sinó per transformar-la. Els nostres somnis no són màgics. Els nostres somnis són suor, esforços individuals i col·lectius que neixen del somni de Jesús per fer del món un lloc més habitable i acollidor per a tothom. Fem camí perquè somiem i ens comprometem amb els nostres somnis. Són una manera de mirar la vida i veure el rostre de Déu a cada racó.

Grups sinodals, gràcies!

Romà Casanova, bisbe de Vic

Dedicar temps i esforços al que és comú amb altres constitueix una expressió d'estima a les persones que configuren aquesta realitat comuna, i, a més, una clara opció per aquest «nosaltres» com a entitat a consolidar i millorar. És això el que els grups del nostre Sínode per l'Esperança han fet des de principis de l'any 2020 fins ara, juny del 2022. Un temps recorregut no exempt de dificultats per al trobament de les persones, a causa de la pandèmia del Covid-19, de la qual justament —així ho esperem— estem a les acaballes i retornant a la normalitat tan esperada.

Hem d'agraciar al Senyor el do de moltes persones que arreu del bisbat han fet aquest camí

No fou fàcil, constituir els grups sinodals. Certament que es va intentar de presentar-ho de la millor manera possible i a bastament, a fi que ningú no pogués dir que no havia sentit la invitació a participar en els grups que es constituïen arreu del bisbat. El Sínode Diocesà té com a característica la crida a tots els membres que configuren l'Església particular, perquè aquests, des de la seva llibertat, puguin implicar-se, dins les seves possibilitats, en el camí sinodal. Tot i no ser fàcil pel que això demana, hem d'agraciar al Senyor el do de moltes persones que arreu del bisbat, de nord a sud i de llevant a ponent, en les parròquies i en les comunitats religioses i associacions, han fet l'esmentat camí. Per a ells ha estat com l'experiència del deixebles d'Emaús, que, tot caminant, en el diàleg i l'escolta, en la lectura de la Paraula de Déu, van anar veient com el seu cor s'abrusava per la presència de Crist enmig d'ells. Vull compartir amb vosaltres l'experiència d'un grup sinodal, tal com ens l'ha feta arribar a la secretaria del Sínode Diocesà: «No sabem l'abast de les nostres modestes aportacions i si n'hi haurà alguna digna

de ser considerada. No ha estat una tasca fàcil ni hem trobat solucions màgiques. Però en el camí sinodal ens hi hem sentit bé, n'hem gaudit. Ha estat un temps diferent: hores de pau, de pregària i de reflexió —de vegades apassionada— enmig del brogit del món. Segurament una mica com ens podem imaginar les primeres comunitats cristianes, amb incerteses i amb por, però també i sobretot amb esperança.»

Constato, fent lectura atenta de totes les reflexions i aportacions que ens han fet arribar els diferents grups, que ha estat molt rica l'aportació de tots ells. Ara ens pertoca recollir-ho i sistematitzar-ho en un document, que anomenem *Instrumentum laboris*, el qual ha de ser la base dels diàlegs i deliberacions de l'Assemblea Sinodal. Gràcies, membres dels grups sinodals; continueu caminant. El Sínode per l'Esperança segueix avançant.

